

Queros,
en el món subterrani
Primera variació

Joan Solana i Figueras

Aquesta obra va ser estrenada el 26 de maig del 2012 a Sala la Planeta de Girona, dirigida per David Marcé, amb Cristina Cervià i Laura Pujolàs.

PERSONATGES

AUDREY, *metge forense, 45 anys*

MAILLINDA, *estudiant i actriu, 24 anys*

VEUS (OFF)

LOCUTOR 1

LOCUTOR 2

LOCUTOR 3

LOCUTOR 4

LOCUTOR 5

LOCUTOR 6

DIRECTOR GENERAL DE LA GENDARMERIE

GERARD

VEU OFF 1

VEU OFF 2

VEU OFF 3

Espai escènic

Sala d'autòpsies / Escenari de cabaret / Camerino

Temps

Estiu de 2012

Pròleg

Fosc. Com si es canviés d'emissora s'escolten notícies —sobre la crisi econòmica i sobre el cas de Dominique Strauss-Kahn— en mitjans de comunicació de països diferents: Gran Bretanya, Itàlia, Alemanya, Grècia, Espanya, França. La llum, molt lentament, va ensenyant un espai on només hi ha una taula d'autòpsies amb un cos tapat per un llençol blanc i l'AUDREY que dóna una classe pràctica.

LOCUTOR 1 OFF (notícia de la BBC): Revered for his economic acumen, political nous and powers of persuasion, Dominique Strauss-Kahn made a name for himself in the grandest salons of international finance.

By early 2011, his work as head of the International Monetary Fund saw him touted as a potential challenger to Nicolas Sarkozy as president of France.

But in May 2011, his political ambitions were all but ended in a single day when the US authorities filed charges of attempted rape.

He resigned as head of the IMF and, although the US charges were eventually dismissed, and the scandal ushered in months of accusations and media stories about his private life.

By March 2012, he was facing his most serious scandal, when French police launched an investigation over his alleged involvement with a gang suspected of hiring prostitutes for hotel parties.

Mr Strauss-Kahn admitted attending the parties, but denied knowing that prostitutes were present.

LOCUTOR 2 OFF (notícia de la RAI): “Non c’è alcun soccorritore esterno” per i governi pesantemente indebitati dell’eurozona. Lo ha affermato il presidente della Banca centrale europea, Mario Draghi, parlando a Berlino. Il numero uno dell’Eurotower ha affermato che i governi devono prendere le dure misure necessarie per far quadrare i conti e devono adottare le riforme per promuovere la crescita. Secondo Draghi, “il firewall per l’eurozona F il fondo salva-Stati”.

La spinta alla ricapitalizzazione delle banche “non è un processo semplice” —aggiunge il presidente della Bce per il quale le istituzioni finanziarie dovrebbero considerare l’ipotesi di un taglio dei dividendi. Per Mario Draghi è essenziale che le banche evitino una riduzione del credito “all’economia reale”.

Draghi dice che l’economia di Eurolandia continua la sua tendenza al ribasso, anzi i rischi sono in aumento, l’incertezza è aumentata rispetto al mese scorso quando le cose andavano già male.

LOCUTOR 3 OFF (notícia d’una emissora alemanya): Der frühere IWF-Chef Dominique Strauss-Kahn befindet sich erneut in Polizeigewahrsam. Strauss-Kahn wird im

Zusammenhang mit einem Prostituierten-Ring im nordfranzösischen Lille vernommen. Eine Sprecherin der dortigen Staatsanwaltschaft sagte, es gehe bei der Untersuchung um die Mittäterschaft in einem Prostituiertennetz und um Beihilfe bei der Veruntreuung von Geldern eines Unternehmens. Strauss-Kahn könne bis zu 48 Stunden festgehalten werden.

Der frühere französische Finanzminister hatte auf eine baldige Vernehmung gedrungen, um einem Kesseltreiben der Presse ein Ende zu machen, sagten seine Anwälte.

LOCUTOR 4 OFF (notícia d’una emissora grega): Μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος Ελληνικού Πολιτισμού, υπέβαλε την παραίτησή του λόγω έλλειψης πόρων.

“Ο προϋπολογισμός του ΕΙΠ δεν επαρκεί για την λειτουργία του και γι’ αυτό, σε περίπτωση που δεν αυξηθεί, τα μέλη του Δ. Σ. θα παραιτηθούν”, είχε ανακοινώσει ο πρόεδρος του Ιδρύματος Γιώργος Μπαμπινιώτης στην συνεδρίαση της Διαρκούς Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων τον περασμένο Ιανουάριο. Επίσης τόνισε ότι: “Για την λειτουργία του Ιδρύματος που έχει παραρτήματα σε Βερολίνο, Αλεξάνδρεια, Βελιγράδι, Βουκουρέστι, Μελβούρνη, Σόφια, Τερζέστη, Οδησό και Τίρανα χρειάζονται 2,5 εκατομμύρια ευρώ ετησίως.”

Ο υπουργός Πολιτισμού Πάυλος Γερουλάνος έκανε αποδεκτή την παραίτησή τους και δήλωσε “το Δ. Σ. του Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού, θεωρεί ότι δεν μπορεί να εξασφαλίσει τη λειτουργία του Ιδρύματος με προϋπολογισμό 1.800.000 ευρώ για το τρέχον έτος. Δεν μπορούμε, συνεπώς, παρά να αποδεχθούμε τις παραιτήσεις των μελών του.”¹

¹ Els membres de la Junta de la Fundació de Cultura grec, presenten la seva renúncia a causa de la falta de fons.

“El pressupost de la HFC no és suficient i per tant, si no s’incrementa, els membres de la Junta renunciaran”, va anunciar el president de la Fundació George Babiniotis en la reunió de la Comissió Parlamentària Permanent d’Assumptes Culturals el passat mes de gener. A més, va destacar que: “Per al funcionament de la Fundació, que té

LOCUTOR 5 OFF (notícia de la Cadena SER): Strauss-Kahn fue imputado por su participación en diferentes correrías sexuales organizadas en Lille (Francia), Bruselas, París y Washington por empresarios amigos suyos del norte de Francia y en las que también participó un jefe de la policía local.

Esas fiestas tuvieron lugar en varias ciudades, entre ellas Washington, sede del FMI, escenario de la última de ellas un día antes de que Strauss-Kahn fuera detenido en Nueva York tras la denuncia de violación presentada por una empleada del hotel Sofitel el 14 de mayo de 2011. Precisamente, el juicio civil por esa denuncia se abre en Nueva York el próximo miércoles.

Monti ha participado en un foro organizado en Cernobbio (norte) por la Confederación General de Comercio italiana (Confcommercio), centrado en el proyecto de ley de reforma laboral aprobado el viernes en Consejo de Ministros. “España ha realizado una reforma laboral incontestable, muy incisiva, pero no ha prestado igual atención a las cuentas públicas. Está dando a toda Europa motivos de gran preocupación porque sus tasas de interés suben y basta poco para recrear fenómenos que, a través del contagio, nos puedan afectar a nosotros”, dice.

LOCUTOR 6 OFF: Es pot parlar d’una nit negra a París. El ministre de l’Interior considera d’una irresponsabilitat política extrema atribuir els fets a la crisi econòmica. L’Estat mai no deixarà que cap ciutadà francès es vegi abocat a una desesperació tan extrema, ha afirmat amb molta contundència.

sucursals a Berlín, Alexandria, Belgrad, Bucarest, Melbourne, Sofia, Trieste, Odessa i Tirana es necessiten 2,5 milions per any.”

El ministre de Cultura Pau Geroulanos va acceptar la renúncia i va dir que “el Consell d’Administració de la Fundació de Cultura grec, és incapaç d’assegurar el funcionament de la Fundació amb un pressupost de 1.800.000 euros per l’any en curs. Podem, per tant, acceptar les renúncies dels seus membres.”

El Director General de la Gendarmerie, per la seva banda, ha declarat que els quatre crims del carrer Tronchet han estat comesos per un pertorbat mental que ha estat abatut per la policia.

DIRECTOR GENERAL DE LA GENDARMERIE OFF: No hi ha mòbil. Tenia una pistola i ha disparat totes les bales contra les quatre persones que a aquella hora de la nit passaven pel carrer Tronchet.

Si els fets haguessin passat de dia, la tragèdia hauria estat molt més gran.

Escena 1

L’AUDREY dóna una classe als estudiants de medicina que fan pràctiques al seu Institut Forense.

AUDREY: (...) Deixin-me explicar-los unes quantes coses abans d’examinar el cos.

La feina sempre s’ha de fer ben feta. Però els forenses mai no ens l’hem d’endur a casa.

Recordo les paraules de Regis Huriet, ja el coneixen, el vaig tenir de professor a cinquè:

“El vostre ofici us confrontarà amb la mort, amb els cosos dels morts que descobrireu, amb el sofriment de les víctimes.

No us hi impliqueu personalment.

Heu de ser uns professionals, uns tècnics.

Heu de fer abstracció dels vostres sentiments personals.

Si no en sou capaços, val més que us dediqueu a una altra feina.

Aquesta bata blanca és allò que ens permet ser dues persones diferents: al treball i a la vida.”

La nostra feina, la de tots els forenses, és molt necessària. I algunes vegades, imprescindible.

Eliminem les antigues ànimes en pena que espantaven els rebesavis demanant explicacions sobre la seva mort. Nosaltres certifiquem definitivament la mort. I tots, els vius i els difunts, passen pàgina.

Per què no salvar vides, en comptes d'analitzar els cossos dels morts? —els preguntaran moltes vegades.

Jo no tinc resposta a aquesta pregunta.

Durant els meus primers anys de medicina, m'agradaven les proves pràctiques de dissecció.

M'agradava aquest treball minuciós amb animals petits, ratolins o granotes, i m'encantava passar-ho a dibuix després.

També em fascinava el microscopi. Penetrava en un altre univers: invisible a simple vista.

La llum focalitzada del microscopi fa brollar la imatge i la diagnosi cau pel seu propi pes com un veredicté inapel·lable.

Els diré una cosa: només es pot treballar amb la mort si s'estima la vida.

Sentir, respirar, emocionar-se i contemplar les coses maques o senzilles que et poden alegrar cada dia: les rialles dels nens que juguen al parc, el relleu estrany d'un mur antic que dibuixa figures fantàstiques, una flor que s'acaba d'obrir allà, al jardí de l'Institut.

Planyo la gent que ho veu sempre tot negre.

Jo he tingut molta sort.

He viscut envoltada d'amor en una masia, al camp, entre pares que s'estimaven i es respectaven, i una àvia que feia unes confitures delicioses.

M'agradava asseure'm a prop de la meva mare quan cosia. Quins brodat.

Tots aquests regals de la vida els guardo, aquí, al cor.

Els diumenges sortíem amb l'àvia a caçar bolets.

La meva àvia era una dona menuda, sempre vestida de negre per culpa de la guerra, on hi va morir el seu home, el meu avi.

Era molt activa.

S'aixecava quan sortia el sol i a mi m'agradava despertar-me al mateix temps que ella.

L'olor del cafè que preparava em treia del llit, a les sis de la matinada, i em delectava amb els esmorzars tranquils a la casa mig adormida.

He heretat d'ella el costum d'aixecar-me molt aviat.

Les hores del matí em semblen precioses, quasi tothom dorm.

Cap soroll, cap agitació.

Intento imaginar-me la jornada, és impossible, però tots els matins em faig les mateixes preguntes:

Què haurà passat aquesta nit?

Quina discussió de parella s'ha saldat sobtadament amb un crim?

Quina baralla de bar ha acabat malament?

Quina càrrega de còlera, d'odi, de desesperació ha explotat?

El riu de crits, de cops, d'udols, de sang deixa, de matina-da, uns quants cossos definitivament immòbils i silenciosos. Com en el camp de batalla. Aquests cossos desembocaran en les nostres taules.

Aquest matí he sortit de casa molt aviat.

Encara no clarejava.

“Una autòpsia urgent”, m'han dit.

Quatre cossos crivellats.

La llei de les sèries. Hi ha setmanes-plaga, ja ho veuran, d'arma blanca, de sobredosi, d'accidents de cotxe, de maltractaments, d'estrangulacions.

Aquesta, d'armes de foc.

Són simples coincidències, és clar, però és sorprenent, fins i tot per als esperits més racionals.

No m'agrada que em manin la pressa.

L'informe d'una autòpsia requereix temps, reflexió, calma.

S'ha de tancar el dossier, passejar, escoltar música, cuinar, tornar-lo obrir, deixar-lo reposar.

Aquest temps és indispensable.

Abans de concloure i d'afirmar, s'ha de comprendre.

Això requereix temps per analitzar cadascun dels detalls i buscar informació en la literatura científica.

El metge legalista no té dret a les hipòtesis.

Només pot concloure a partir de certes.

He vingut a peu.

M'agrada venir a peu, respirar l'olor del matí.

Camino pel costat del riu, tranquil·la.

Veure gent m'agrada, gent viva.

La vida dels altres, la de les persones que caminen pel carrer, m'anima.

El jubilat encarregat d'anar a buscar el pa i el diari, els treballadors del primer torn que només han tingut temps de menjar-se mitja magdalena per esmorzar, els que han acabat el torn de nit, que corren per poder veure uns minuts els seus fills, abans que marxin a l'escola...

(Sona un senyal acústic.)

Avui només vint minuts. D'aquí a vint minuts continuarem la classe.

L'AUDREY es queda quieta. Mira fixament la taula d'autòpsies. Fosc.

Escena 2

Una altra sala del mateix Institut Forense. L'AUDREY ha acabat de fer l'autòpsia als cossos d'un home d'uns cinquanta anys, en Robert Luchinni, i d'una noia d'uns vint-i-cinc, l'Alma Koloriov. Els tapa. Recull el material. Sent el senyal del Skype. Va cap al portàtil. Reflexiona. Consulta les notes. Connecta. L'interlocutor és un home de mitjana edat, assegut a una taula de treball. Al fons, una imatge del president de la República indica que pot tractar-se d'un càrrec polític o policial.

GERARD OFF: Hola, Audrey. (*L'AUDREY no respon. Està tranquil·la.*) Què passa?

AUDREY: Res.

GERARD OFF: Va ser un accident.

AUDREY: Sí.

GERARD OFF: En Robert Luchinni i l'Alma Koloriov van morir en un accident.

AUDREY: Sí.

GERARD OFF: Què dirà el teu informe?

AUDREY: Mort accidental. Politraumatisme.

GERARD OFF: Ho tens tot controlat per a demà?

AUDREY: No costa gaire canviar les guàrdies, ni les classes.

GERARD OFF: Després demana uns quants dies de vacances.

AUDREY: Per què?

GERARD OFF: Has de reposar. Diguem que l'última setmana ha estat complicada.

AUDREY: Tu no saps què és una setmana complicada per a una forense... I podria ser que demà no tinguéssim feina...

GERARD OFF: Audrey...

AUDREY: Sí?

GERARD OFF: Tot va bé, suposo?

AUDREY: esclar.

GERARD OFF: Has escoltat la gravació?

AUDREY: Sí.

GERARD OFF: Era el que volies?

AUDREY: Ho heu fet molt bé.

GERARD OFF: Si necessites alguna cosa, només m'ho has de demanar.

AUDREY: D'acord.

GERARD OFF: T'he dit mai que m'agrada com treballes?

AUDREY: No. I ara tampoc no ho hauries de dir. Adéu, Gerard.

GERARD OFF: Adéu, Audrey.

L'AUDREY consulta les seves notes. Troba la informació que necessita. Mira la gravadora. L'encén.

VEU OFF 1: No podem córrer cap risc.

VEU OFF 2: Qui n'estava al corrent?

VEU OFF 3: Només nosaltres tres.

VEU OFF 2: N'estàs segur?

VEU OFF 3: No n'estic segur, esclar que no n'estic segur, hòstia!

VEU OFF 2: Amb qui es veia?

(...)

Fosc.

Escena 3

La llum dibuixa un espai totalment diferent: l'escenari d'un cabaret.

MAIJLINDA: Ho sento pels que veníeu a veure l'Alma. Avui no hi és. *Missing.*

De vegades passa. I últimament més. Va a temporades.

I portem una temporada de desaparicions.

Però no val la pena trencar-s'hi el cap, si la nostra essència és desaparèixer.

Desaparèixer i fer desaparèixer és complir amb la primera llei de la natura. "Fes desaparèixer i, després, desapareix!" Un bon eslògan ecològic.

L'Alma no hi és. La seva absència dóna veritat al nostre espectacle *Perduts*.

Què volen més autèntic, real i veritable? Només de començar ja hem perdut, de debò, una actriu.

Mentre jo em canviava per a l'escena que havia de donar-los la dosi setmanal de satisfacció decent, l'Alma saludava i interrogava el públic, gent com vostès, grans benefactors, sentinelles expectants, pilots dels nous Titànics.

Quin plaer tenir a tocar monsieur (Philippe) Gudin de Vallerin, un dels grans de Goldman Sachs, ara cap del Servei de Polítiques Macroeconòmiques (i d'Afers Europeus) a la nostra estimada Direcció General del Tresor —m'imagino que tots els que l'envolten, els dos Marios i tots els altres, cobren de vostè... i de mi, sobretot de mi...— ¿quina en preparen per a demà, qui ensibornaran, quin altre Goldman entrarà al govern?

Caram, aquí, a primera fila, monsieur Bujon (de l'Estang), president de CityGroup, acompanyat del senyor Rodrigo Rato, que ve amb tota la delegació de la capital del regne d'Espanya. Avui què ha tocat? Repartiment de beneficis o amputació?

Els països porcs poden estar tranquils unes quantes hores, el temps del nostre espectacle, i de la llarga nit de sexe i coca que han pagat míster (Carlton) Charles, director de Moody's i tot el seu seguici de ministres espanyols, italians, grecs i portuguesos, que volen passar despercebuts allà a l'última fila.

Per què han escollit La Plage de Circe i no Le Lapin d'Or o La Chèvre Folle?

Per la rossa amb olor de neu que ve del Nord?

Qui sap si l'objecte del seu desig, de qui guarden un record agradable i nebulós, no estarà encadenada pels seus amics de Lehman Brothers, o de Standard & Poors, que també tenen dret a sentir-se humans?

Tot això ho deia l'Alma. Després sortia jo per excitar la seva bondat, els seus sentiments humanitaris. Estic segur que el seu cor, fet de trossos de paper-moneda, es transformarà en carn humana i després en ànima que obrirà l'aixeta, no del crèdit, sinó d'una llàgrima per una pobra noia vinguda de l'Est.

Em ve a veure en Fabrice, un pobre home ric.

“Què hi fas aquí?” Li pregunto.

Ell em mira amb la cara del caçador que reconeix la seva presa.

“Per què?” Em pregunta.

“Aquest món és així, ja ho podies suposar.” Em costa d'aguantar-li la mirada.

De fet penso que té raó. Tota la raó.

No deu ser normal comprar una dona a cegues per casar-s'hi.

Va pagar 25.000 euros per mi.

Jo no sabia com anaven aquestes coses. “T'han comprat, em van dir ells”.

“I la meva família?”

“No, la teva família encara depèn que tu et portis bé.”

Si no faig el que em diuen, al meu pare li passarà alguna cosa, o a la meva mare, o a la meva germana petita, que és a Lushnja, a Albània, perquè encara no té tretze anys.

Quan tingui tretze anys l'aniran a buscar i la convertiran en una puta, com a mi.

A ella no l'enganyaran, no li diran que hi ha una senyora a Trieste que busca una noia que li faci companyia i, a canvi, està disposada a ensenyar-li música, a tocar el piano i a cantar.

Ella no hi pujarà enganyada a un autobús vell i pudent. Però rebrà les mateixes bufetades que jo i s'haurà de deixar magrejar, si té sort, per desenes de clients, gent honorable, famosa, emborratxada d'aplaudiments i euros. Si no té sort, estarà a la rifa de la sida, amb molts números per treure un premi.

“Jo t'estimava. Ja sé que no et coneixia, però et vaig estimar de debò”, en Fabrice.

És un ingenu. Es pot estimar de debò en quinze dies? Perquè tot va ser arribar, casar-nos, set dies a la seva casa de Versailles, dos dies aquí, a París i jo rebo la trucada.

“L'has de deixar”, em diuen.

No entenc res, però no replico.

M'obliguen a signar uns papers: una petició de divorci sense data i amb exigència de 1.200 euros de pensió al mes (no sé si paga, jo no en veig ni cinc).

Anem a l'aeroport.

“On em porteu?”

“Ja ho veuràs.”

A casa, només per unes hores. Veig l'Albufera, la Pineda (de Divjaka)... Torno a abraçar el pare i la mare. La meva germana no la veig, és a l'escola. Ens fan una foto.

“Com estàs filla?” Em pregunta la mare.

No calia mirar la cara dels meus amos per saber què havia de respondre: “Fantàstic, em va fantàstic.”

“Deus tocar molt bé el piano... i deus cantar molt bé... Saps quan tornaràs?”

“No tornis”, diu de seguida el pare. “Aquí no hi tornis, et podries. Mira de fer carrera i si pots, quan tinguis diners, ens agafes i ens portes amb tu. La teva mare i jo no farem gens de nosa. Ja ho saps.”

“Et vull tornar a comprar”, em sorprèn.
 “Ara ja no estic en venda. Sé massa coses. La llibertat es pot vendre i comprar, però el silenci, no.”
 “Pagaré el que faci falta.”
 Té una casa molt gran i, al costat, n’hi ha una de més petita.
 Els meus pares podrien viure-hi i encarregar-se de netejar i cuinar i fer de jardiners...
 La meva germana podria anar a una bona escola...
 Però aquesta no és la meva història...
 “He de fer carrera”, li dic, “carrera artística, he d’arribar a ser *stripper*... No puc estar casada...”
 Dissimulo prou bé, malgrat que sento una opressió aquí (*es toca la conca dels ulls*).
 Em pensava que tots els homes em farien basarda... ell no.
 “Majlinda... Et dius Majlinda o també em vas enganyar amb el nom.”
 “Em dic Majlinda”
 I li dono el meu diari.
 “Majlinda Vullyami.”
 “Queda-te’l. Les primeres pàgines no les entendràs. Les últimes sí”...
 M’aturo.
 Per què li explico tot això si sé que m’estan vigilant?
 “Ara, vést-te’n, si et plau.”
 “Et puc demanar un favor?”
 “Sí, si te’l puc fer.”
 “Canta’m aquella cançó”.
 “Quina?”
 “*Adéu*, aquella cançó del teu poble.”
 “Això rai, no em costa gens. Te la canto pel mateix preu.”
 I li canto la cançó. (*Canta.*)

Quan llegeixi el diari sabrà que estava disposada a anar-

me’n amb ell: “Fabrice, t’estimo. Et dono l’adreça dels meus pares. Vés a buscar-los, si et plau. Porta’ls a un lloc que no sàpiga ningú. Cada dia a les vuit del matí esperaré que truquis a la cabina que hi ha aquí, al costat de l’estació d’autobusos. Truca’m per dir-me que em vindràs a buscar. Estic segura que ho faràs. No et fallaré. T’ho juro. Espera’m.”
 Anirà a buscar els meus pares i la meva germana.
 Trucarà des de la cabina.
 No hi haurà resposta. “M’ha tornat a enganyar”, pensarà.
 No l’hauré enganyat.
 Sortiré als noticiaris: “Troben una noia morta a la N 31, a l’entrada de Beauvois. Ningú no l’ha identificada.”
 Nosaltres morim sense empremtes, sense papers, sense flors... sense cap rastre...

Escena 4

El camerino de la MAIJLINDA.

MAIJLINDA: Quina sorpresa.
 AUDREY: Et vaig dir que vindria a veure’t. Com estàs?
 MAIJLINDA: Bé.
 AUDREY: De debò?
 MAIJLINDA: Podies haver avisat.
 AUDREY: No he tingut temps. Ho he decidit avui mateix.
 MAIJLINDA: Has vist tota la primera part?
 AUDREY: Sí.
 MAIJLINDA: I què?
 AUDREY: M’has sorprès.
 MAIJLINDA: Què t’esperaves?
 AUDREY: És la primera vegada que entro a un cabaret.

MAIJLINDA: I et pensaves trobar-te amb un espectacle diferent.
AUDREY: Doncs sí.
MAIJLINDA: Tot s'ha de conèixer per dintre, no t'ho hauria d'explicar, a tu, això.
AUDREY: Tens raó.
MAIJLINDA: T'ha agradat? Vull saber la teva opinió.
AUDREY: És la teva història?
MAIJLINDA: Esclar que no.
AUDREY: Podria ser-ho.
MAIJLINDA: No.
AUDREY: Albània, una noia immigrant... Un home que la protegeix. Bé, el final, no, el final...
MAIJLINDA: No és la meva història. Jo he tingut més sort.
AUDREY: La cançó m'ha agradat molt.
MAIJLINDA: Sí, és maca. A la segona part fem "El plany de Queros". Primer explico el conte i, mentre canto el plany, el ballem.
AUDREY: No em puc quedar. De què va aquest conte?
MAIJLINDA: No és el mateix.
AUDREY: Què?
MAIJLINDA: M'agradaria que veiessis com l'explico, a l'escenari.
AUDREY: Per què?
MAIJLINDA: Perquè ensenya "coses cobertes per molts vels".
AUDREY: No t'entenc...
MAIJLINDA: ... Albània és un misteri per a vosaltres. Només és un nom. Un nom que fa la cosa. Que em fa a mi...
AUDREY: Sempre em sorprens.
MAIJLINDA: Va, te l'explicaré... El conte... No has sentit a parlar mai de Queros?
AUDREY: No.
MAIJLINDA: Som absolutament invisibles.
AUDREY: Era molt important, aquest Queros?
MAIJLINDA: Saps quina és la diferència entre vosaltres i nosaltres?

AUDREY: No m'agrada que parlis de vosaltres i de nosaltres, ja t'ho vaig dir.
MAIJLINDA: Els vostres herois sempre guanyen i això és molt perillós.
AUDREY: Els herois han de guanyar. D'una manera o altra, han de guanyar. Qui els imitaria si fossin uns fracassats?
MAIJLINDA: Els nostres solen perdre... Fins i tot els que un dia van ser herois reals... Jo mateixa no en sé res dels il·liris, esclar, eren els enemics de Roma. Al foc. Ni dels otomans; al foc, a cremar amb els comunistes. Saps què penso?, que aquí està passant el mateix que allà fa trenta anys, feu net del passat i deixeu el país en mans de les màfies.
AUDREY: No crec que puguis comparar Albània amb França.
MAIJLINDA: En Queros va ajudar els seus germans, però aquests el van traïr i el van llençar al món subterrani. Per poder sortir, havia d'ajudar algú. Va matar una hidra que es volia menjar una noia. També va matar la serp que es volia menjar una àliga i les seves cries. En recompensa, l'àliga va oferir-se a tornar-lo al seu país, si li donava menjar. Poc sabia Queros que quan s'acabés el pa i la carn, se l'aniria menjant a ell a trossets. I així, quan finalment va tornar a casa seva, després d'haver ajudat tothom, el viatger només era un esquelet enfilat a una àliga. Els nens, que van ser els primers en adonar-se'n, corrien i cridaven: "Mireu! Mireu! Un mort i un ocell que volen junts!..."
AUDREY: Maijlinda.
MAIJLINDA: Què?
AUDREY: Has de confiar en mi.
MAIJLINDA: Què li va passar a l'Alma?
AUDREY: Ja ho saps.
MAIJLINDA: No va ser un accident?
AUDREY: Maijlinda...
MAIJLINDA: Estàs espantada.
AUDREY: Penso que... Tinc por que et facin mal.

MAIJLINDA: Qui em vol fer mal?

AUDREY: M'ha semblat que havia de venir a dir-t'ho.

MAIJLINDA: Pots parlar-me sense embuts. Quan decideixes moure't en aquest món ja saps que un dia o altre algú et pot fer mal. Deus haver vist molts cossos com el de l'Alma.

AUDREY: Quina relació tenies amb en Robert Luchini?

MAIJLINDA: No puc respondre't a aquesta pregunta... Precisament per la meva seguretat...

AUDREY: És mort.

MAIJLINDA: I què?

AUDREY: Quina relació hi tenies?

MAIJLINDA: Què em vols dir, Audrey?

AUDREY: No m'han deixat fer l'autòpsia.

MAIJLINDA: Van morir en un accident o els van matar?

AUDREY: Tu què penses?

MAIJLINDA: No penso res. Vull que t'expliquis. Què vol dir que no t'han deixat fer l'autòpsia?

AUDREY: Estava preparant-ho tot. Ha entrat en Jacques, el director, i m'ha dit que l'autòpsia la faria ell.

MAIJLINDA: És normal, això?

AUDREY: No... Però encara hi ha hagut una altra cosa que m'ha estranyat més. Venia amb dos homes, que han identificat el cadàver d'en Luchini. En Jacques m'ha agafat i ens hem allunyat una mica, com solem fer, per respecte als familiars o als amics de les víctimes. Aleshores m'ha dit que s'encarregaria de l'autòpsia. Els dos homes se'ns han acostat, li han donat les gràcies a en Jacques i se n'han anat tots tres. Jo he recollit les meves coses. També l'mp3 amb què gravo tot el que faig. M'he adonat que no l'havia apagat.

MAIJLINDA: Què has sentit?

AUDREY: Han dit el teu nom...

MAIJLINDA: ... Ho puc escoltar?

AUDREY: Sí.

VEU OFF 1: No podem córrer cap risc.

VEU OFF 2: Qui n'estava al corrent?

VEU OFF 3: Només nosaltres tres.

VEU OFF 2: N'estàs segur?

VEU OFF 3: No n'estic segur, esclar que no n'estic segur, hòstia!

VEU OFF 2: Amb qui es veia.

VEU OFF 3: Amb poca gent. Jugava a tennis amb un company de tota la vida... No crec que cap dels dos parlés de negocis... Li agradava molt la Maijlinda. Va estar amb ella deu dies, l'últim mes.

VEU OFF 2: Qui és la Maijlinda?

VEU OFF 3: Una puta.

VEU OFF 1: No podem córrer cap risc.

VEU OFF 2: La cosa està fotuda.

VEU OFF 1: M'ho temia.

MAIJLINDA: Gràcies.

AUDREY: Et puc ajudar?

MAIJLINDA: Tant de bo.

AUDREY: Què puc fer?

MAIJLINDA: Res.

AUDREY: Maijlinda, jo sé treure més informació dels morts que dels vius. M'has d'explicar la relació que tenies amb en Luchini.

MAIJLINDA: Ja ho has sentit. Era la seva puta preferida.

AUDREY: No és veritat.

MAIJLINDA: Si t'explico la veritat, hi haurà dues dones que tindran problemes. Val més que només n'hi hagi una, no t'ho sembla?

AUDREY: Et vull ajudar.

MAIJLINDA: Em va tractar molt bé.

AUDREY: Tu saps alguna cosa que no hauries de saber.

MAIJLINDA: Segurament.

AUDREY: Si necessites diners...

MAIJLINDA: Per que?

AUDREY: Per anar-te'n... Per saldar els deutes...

MAIJLINDA: Tinc molts diners... No dec res a ningú, ni faig res que no vulgui fer.

AUDREY: Doncs marxa... Demà mateix, si pots. Vine a dormir a casa meva, avui.

MAIJLINDA: No era la seva puta. No ho vaig ser mai, ni el primer dia. L'Alma sí que ho era... Se m'ha acabat la sort... En tenia massa. A casa no es creuen que estigui a la universitat estudiant quart d'enginyeria. La prostitució de luxe és el millor camí si et fas respectar... El vaig conèixer fa un any, en Robert. Gràcies a ell treballa en aquest espectacle tot l'estiu... Els últims mesos estava inquiet, nerviós. No m'explicava mai res dels seus negocis, fins fa un mes. Quan va passar allò d'en Dominique... En Robert li havia dit mil vegades que deixés la política i que seguís un tractament mèdic... Per a ell no era un pervertit, era una malalt. No va tolerar que li paressin una trampa. I va encarar-se a la Corporació... Em va demanar que li presentés altres noies, per la meva seguretat, "si també me'n vaig al llit amb altres noies no sospitaran res de tu", em va dir. I em va deixar un encàrrec en el cas que li passés alguna cosa. Tinc dos bitllets per demà. Havíem de marxar molt lluny.

AUDREY: Quin encàrrec?

MAIJLINDA: En Robert era una bona persona. El millor amic dels seus amics. I quan va saber què havia fet la Corporació amb en Dominique va decidir enfonsar-la. Avui, l'arma dels tirans és la informació. Però la informació també és l'arma contra els tirans. Suposo que jo hauré de fer saber una veritat que arruinarà molta gent.

AUDREY: T'arrisçaràs per uns homes que no es mereixen res. Quan se sàpiga tot d'en Dominique...

MAIJLINDA: En Dominique no m'importa... Audrey...

AUDREY: Què?

MAIJLINDA: No va ser un accident, eh?

AUDREY *escriu en el primer paper que troba*: Aquesta és la meva adreça. Carrer Tronchet, 6. Pots venir a l'hora que vulguis. No tornis a casa teva.

MAIJLINDA: Tots els forenses son com tu?

AUDREY: Què vols dir?

MAIJLINDA: No vols tenir feina?

AUDREY: Confia en mi... (*S'acomiada de la MAIJLINDA amb un petó.*) El teu perfum m'agrada molt...

Fosc.

Escena 5

La MAIJLINDA, cerimoniosament, es treu la bata. Es veuen uns impactes en el seu cos. S'acosta a la taula d'autòpsies, s'hi estira i es tapa amb un llençol blanc. Fosc.

(...)

VEU OFF 2: Qui és la Maijlinda?

VEU OFF 3: Una puta.

VEU OFF 1: No podem córrer cap risc.

VEU OFF 2: La cosa està fotuda.

(...)

Escena 6

Tornen els primers alumnes. L'AUDREY, que continua mirant la taula d'autòpsies, es prepara per continuar la classe.

AUDREY: Fa fred aquí. Un company diu que és la fred el que ens conserva. La temperatura ha de ser baixa per força aquí. (*L'AUDREY destapa el cos de la MAIJLINDA. L'examina superficialment.*) Ha rebut sis projectils. Per visualitzar les trajectòries s'ha de tenir el cos així, de costat. Aquesta bala, per ella mateixa ja era mortal. Li ha travessat el polze dret. Té un altre impacte a l'esquena. Una bala li ha esquinçat el diafragma, com si sabés que havia de fer callar una cantant, Maijlinda Vrioni. Cantava bé i quan et mirava, et travessava els ulls fins a ferir-te l'ànima. No com ara, que ni mira ni veu. La bala li ha destrossat les dues cúpules diafragmàtiques, li ha travessat l'esòfag, l'aorta i les dues venes. Té tres impactes més, un al bíceps dret i un altre al genoll dret i l'últim, amb trajectòria de dalt a baix ha entrat pel recte anterior i ha sortit pel vast intern.

Senten el perfum? M'ha sorprès la seva olor. No és l'olor de la mort, aquest olor particular que alguns descriuen aspre i inquietant. És l'olor del Chanel 5, el famós número 5, el perfum de moda quan jo tenia vint anys. Chanel, la poesia de la moda, el seu mirall silenciós i secret. M'agraden molt els perfums. Les bones olors. Els meus primers moments de felicitat són les olors: de les flors del jardí i de la cuina. Adoro la bona cuina. Cuinar és un art que relaciona tots els sentits: el color dels llegums, la transparència de les peles de ceba, les textures especials de l'albergínia, de la carbassa, del tomàquet, però sobretot, les olors. Quan he de treballar el vespre a casa per acabar els dossiers, cuino, al mateix temps. És una manera d'escapar del remolí de l'assumpte. He preparat els últims informes fent-me un filet, i l'olor de la vedella i el julivert em tranquil·litzava mentre reconstruïa els últims crims. El Chanel, elegant i discret, flota al voltant de la Maijlinda Vrioni...

Diàleg a 4

JMa Uyà